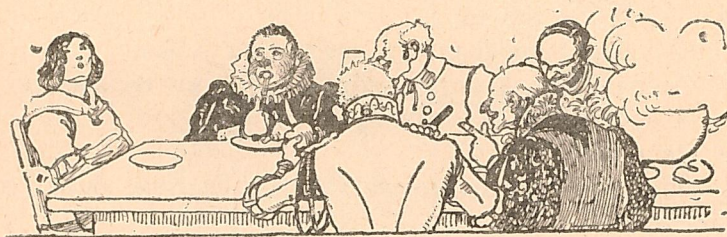

имал сиромашко облекло. И те така нагласявали, че до него не стигали гозби, ами само празни чении.

— Е, вкусно ли ти е яденето, Хайнц? попитал го отгоре, от своята маса, царя.

— Попитайте тези, които всичко изяждат, отговорил Хайнц. Аз получавам само празни чении и празна чаша.

Тогава царя сам му турил в едно златно блюдо ядене, налял му вино от своето и му го пратил.

Хайнц се наял и напил до ситост, а след това последвал царя до спалнята му. Той трябвало да стои до вратата и да го пази през цялата нощ.

— Ще стоиш буден, заповядал царя. Който заспива на поста си, чака го смърт.

Тогава заключили голямата врата откъм градината. Царя свалил своята корона и верижката си и ги сложил на една маса пред Хайнца. След това отишъл в спалнята си.

Не минало много време. Сред нощната тишина Хайнц чул, как царя, заспал дълбоко, захъркал.

Хайнц стоял прав като статуя. Той си мислил, че не бива да сяда, за да не попада в изкушение — да заспи. Но ненадейно го налегнала такава сънливост, каквато той до сега не познавал. Главата му натегнала, като куршум и той не могъл да се държи на краката си. Той седнал на един стол и втренчил очи право в короната. И ето вижда той, че короната се преобразила и добила различни форми. Тя почнала да пълзи, да се движи и в миг оживяла; пред очите му засвяткали бели и ясно-зелени искри. И сторило му се, че пред него стои княгинята, яде череша и плюе костилките в лицето му.

